SVENSKA CANADA-TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (YEAR) 32. LÖSNUMMER 10 CENTS WINNIPEG, MANITOBA. TORSDAGEN DEN 18 September 1924. LÖSNUMMER 10 CENTS 38

Dec. 23 Prov. Librarian Winnipeg

England önskar behärska världshaven

Vid mötet i Genévé, föreslår Cecil Hurst att England tillerkännes makten till sjös.—Frankrike önskar herraväldet på landbacken.

De smärre nationerna framlägga förslag rörande succesiv avväpning. Lange framlämnar förslag.

I ett tal inför Nationerpas förbunds konferens i Geneve har den engelske representanten sir Cecil Hurst framlagt en plan, vari föreslås, att världsmakterna skulle erkänna Storbritannien som ensam härskare på världshaven och som sådan å nationernas vägnar upprätthålla världsfreden genom att kuva alla aggressiva försök från någon nations sida att störa freden. Som man torde erinra sig, gjorde Balfour ett liknande förslag vid avrustningskonferensen i Washington men mötte motstånd av Japan och Förenta Staterna. För att en dylik plan skulle kunna realiseras, vore det nödvändigt, att samtliga nationer komme överens om att Storbritanniens handlingar i så fall voro fullt lagliga. Frankrike visade sig sympatisk mot förslaget, då detta skulle ge Storbritannien herraväldet på haven, medan Frankrike gör anspråk på herraväldet på land. Planen tycks även innefatta, att Storbritannien kunde använda sin luftflotta för att komplettera sjöflottan, och att en gentlemannaöverenskommelse skulle ingås med Frankrike, varigenom detta land gick med på att ej bygga en större luftflotta än Storbritannien förfogade över.

Den juridiska kommittén av Nationernas förbund har antagit det av Storbritannien gjorda förslaget om ensamvälde på haven. Kommittén beslöt dessutom, att ingen medlem av Nationernas förbund skulle äga rätt att till världsdomstolen anföra klago- eller vädjomål rörande blockader eller beslag, som av brittiska flottan å Förbundets mandat utfördes. I händelse av krig skulle alltså Storbritannien antaga absolut kontroll över havet, placerandet av minor, blockerandet av hamnar, utan att de andra nationerna skulle kunna vädja till världsdomstolen. Vad Förenta Staterna beträffar, hoppas man på att de snart skola förena sig med Nationernas förbund. Om icke, hoppas man likväl, att eventuella tvister skola kunna på ett fredligt sätt lösas. Ett faktum är, att Förenta Staterna vidhåller sin ställning av 1914 och 1917, då den brittiska flottan blockerade Förenta Staternas sjöfart till Europa, varigenom en bitter kontrovers uppstod. Förenta Staterna hade då Skandinavien, Holland och Spanien på sin sida. Dessa tillhöra nu Nationernas förbund och komma sålunda att antaga det brittiska projektet för kontroll av haven, lämnande Förenta Staterna isolerade.

— En ny avväpnings- och säkerhetsplan framlämnades inför konferensen av Norge, Nyzeeland och Grekland. Mr Christian Lange, Norge, föreslog att reducera krigsutgifterna med tio proc., tills de nuvarande utgifterna reducerats till hälften. Man beräknade 5,000 man soldater för varje 1,000,000 människor och 4,000 ton av krigsmaterial till varje miljon människor. Sir James Allen, Nyzeeland, framlade en plan för etablerandet av en internationell armé med en gemensam generalstab. Den grekiska planen gick ut på någonting liknande den amerikanska och ligans projekt. Danmark är också med på ett hörn och föreslår avväpning. Dess plan är något i stil med den av Tyskland, Österrike, Ungern och Bulgarien föreslagna avrustningsplanen.

Oroligt i Marocko

Vid fransk-spanska gränsen försiggick den 9 dennes en häftig strid mellan fransmän och morer.

Omkring 20,000 "vita" soldater omringade av morerna.

Det är sannerligen ej så smått om krigsutbrott och oroligheter i denna för fred och demokrati så säkerställda värld. I Spanien har den militäre diktatorn Primo de Rivera fullt upp att göra för att stoppa upprorskrigen i Marocko, samtidigt med att söka hålla sig själv vid makten. De spanska trupperna i Marocko, som bekämpat Abdel Krim, ha, enligt meddelande från Madrid av den 8 dennes, nödgats ta till reträtt efter att ha haft stora förluster. General Queipo de Llano förde kommandot vid återtåget till Chechounan under utländska legionens skydd. Återtåget skedde på Riveras befallning. En fransk här på sextio tusen gjorde ett framgångsfullt anfall på morerna den 6 dennes. I Nekila i nordliga distriktet vid den spansk-franska gränsen besegrade fransmännen en här på 40,000 morer efter 36 timmars strid.

Den 10 september meddelas via Paris, att diktator Rivera med tre av sina generaler och 60,000 man äro i fara att bli omringade i staden Tetuan av upprorskrigarna. Denna stad är allaredan avskuren från Centa å ena sidan och från Tangier å den andra. 25 mil längre syd ha 8,000 spanjorer blivit omringade av morerna. Abdel Krim i Marocko önskar spanjorernas makt inskränkt till Centa o. Melilla, och att resten skall ges tillåtelse upprätta en republik.

Omkring 20,000 "vita" soldater, vilka bilda den spanska garnisonen i Chechouen, ha fullständigt omringats av morerna och hotas av en säker död, då det är ett välkänt faktum, att morerna ej taga fångar. Spanska arméofficerare hålla före, att enda räddningen är en väldig spansk offensiv — och trupperna befinna sig ej i ett sådant skick, att detta är möjligt. Den allmänna moralen bland trupperna är mycket dålig på grund av ransoneringen och underhaltiga material. Hur länge stridigheterna kunna pågå, är problematiskt. Censuren är så sträng, att noggranna, pålitliga uppgifter om situationen äro nästan omöjliga att få. Om Spanien emellertid blir tvingad till reträtt, komma möjligen fransmännen att inskrida. Samtidigt påstås, att brittiska och amerikanske officerare fått i uppdrag att träna 20,000 soldater för att göra ett anfall på den spanska operationsbasen Tetuan.

En fascistledare i Italien mördas

En Matteotti-beundrare hämnas hans död genom att mörda en ledande fascist. —

Mussolini sammankallar kabinettet för att förhindra oroligheter.

Som man torde erinra sig, blev en socialistledare Matteotti på ett brutalt sätt mördad av fascisterna. Mordet orsakade en stor upphetsning runt hela landet. Ett nytt mord meddelas nu i pressen. Armamando Casalini, sekreterare för de fascistiska syndikatkorporationerna, blev den 12 dennes på ett dramatiskt sätt mördad av kommunisten Corvi. Casalini befann sig med sin dotter å en spårvagn i Rom, då Corvi steg fram och avfyrade ett skott mot honom. Den 14-åriga flickan kastade sig framför fadern, och en vild panik uppstod i spårvagnen, varvid Corvi avfyrade 4 revolverskott, varpå han hoppade av spårvagnen. Han blev emellertid snart upphunnen och arresterad. "Matteotti är hämnad!" utbrast han, då han överlämnade sig i polisens händer. Mordet hade ingen politisk karaktär: — inga organisationer stodo bakom, utan var det helt mördarens eget verk. Ett flertal porträtt av Matteotti fanns i mördarens ägo.

Premier Mussolini sammankallade ett extra kabinettsammanträde med anledning av mordet för att förekomma eventuella hämndförsök från fascisternas sida och för att upprätthålla ordningen. Fascisterna sorja djupt den dödade ledaren, säga telegrammen. Senare meddelas, att Corvi var en drinkare och understundom haft häftiga våldsutbrott, och att han ej tillhör något politiskt parti. Han var emellertid till ytterlighet förargad på fascisterna.

Internationell kongress i Stock- "The International Law Association" öppnade den 8 dennes sin årliga kongress i Stockholm i närvaro av konungen och andra medlemmar av den kungliga familjen. Fyra hundra delegater voro närvarande från alla delar av världen. H. Hammarsköld valdes till kongressens president, medan Arthur J. Kuhn, Förenta Staterna, var bland vice presidenterna. De officiella språken vid kongressen äro engelska och franska. Huvudfrågan vid kongressen blir regleringen av den internationella lufttrafiken.

Denna armé har beväpnats med ammunition och förnödenheter, som erövrats från spanska trupper.

Bracken och Hoey besöka Port Nelson

Även Bracken är entusiastisk för Hudson-Bay-banans omedelbara färdigbyggande.

Ångaren "Mascopie" anlände d. 24 juli till Chesterfield Inlet. Hade ej sett någon is.

Manitobas premierminister John Bracken har företagit en tre veckors tripp till Port Nelson, åtföljd av R. A. Hoey, M. P., och brigadgeneral R. W. Paterson, vilken är medlem av "On-to-the-Bay"-organisationen. Såväl Bracken som Hoey återkommo från sin inspektionsresa såsom än varmare anhängare av Hudson Bay-Banan. Bracken uttalar sig i entusiastiska ordalag om naturtillgångarna längs järnvägen. "Det är ett slående faktum, att banan är till fyra femtedelar byggd," säger Bracken. "Jag anser det vara en olycka, om ej banans färdigbyggande snart företages, innan vad som utförts blir fördärvat. Om jag någonsin haft tvivel rörande banans nytta och nödvändighet, så ha dessa genom denna resa totalt avlägsnats."

Brigadgeneral Paterson yttrade vid sin återkomst bl. a. följande: "Resan var i alla avseenden intressant. Den bekräftade, vad jag förut trodde mig veta, nämligen att svårigheterna ej skulle vara så stora att göra Port Nelson till en förstklassig hamn. Uppgifterna i österns press äro absolut falska. Vi satte oss i förbindelse med folk, som bo däruppe en längre tid, och något "problem" tycks ej föreligga. Allt regeringen har att göra är att fullborda det redan påbegynta arbetet." Paterson meddelade dessutom, att Hudson Bay-bolagets ångare Mascopie anlände till Chesterfield Inlet från Montreal den 24 juli och rapporterade, att den ej alls observerat is. Ångaren passerade sunden omkring den 10 juli, och besättningen påstod bestämt, att den ej sett någon is.

Han framhöll likaledes, att järnvägen befinner sig i jämförelsevis gott skick, och att det ej skulle taga stora omkostnader att få den i förstklassigt skick. Konstruktionerna i Port Nelson befunno sig i förvånansvärt gott skick. Som ett helt kan sägas, att Bracken och Hoey voro synnerligen belåtna med sin resa, och att de ingalunda fått en ofördelaktig uppfattning om Hudson Bay-banan, utan tvärtom.

ALBERTA VETEPOOL INGÅR KONTRAKT MED ELEV.-BOLAGEN.

Interprovinsiella vetepoolens försäljningsbyrå förskaffar terminalelevatorer i Port Arthur.

Direktörerna för Alberta vetepool ha nu lyckats ingå kontrakt med de flesta elevatorbolagen, att dessa skola magasinera och hantera poolens veteaffärer. Följande är en lista över en del av de bolag, som allaredan ingått kontrakt med poolen: Alberta Pacific, Bawlf Grain Co., Botha Farmers Elevator Co., British American, Brooks Elevator, Ellison Milling Co., Federal Grain Co., Fraser Grain Co., Gillespie Grain Co., Hogg & Lytle, Home Grain Co., International Elevator Co., Independent Grain Co., Lake of the Woods Milling Co., Liberty Grain Co., Maple Leaf Milling Co., Midland Grain Co., Ogilvie Grain Flour Mills, Parish & Heimbecker, Pioneer Grain Co., Province Elevator Co., Quaker Oats, Robin Hood Mills, Saskatchewan Elevator Co., Security Elevator Co., Terwilliger Grain Co., Topper Grain Co., U. G. G., Western Canada Elevator Co. och Wolfe Elevator Co.

Följande direktörer voro närvarande vid mötet: H. W. Woods, ordf.; W. J. Jackman, Bremner, C. Jensen, Magrath; Lew Hutchinson, Duhamel; Ben S. Blumer, Bassano; O. L. McPherson, M. L. A., Vulcan, och R. N. Mangles, Youngstown.

Styrelsen för den interprovinsiella vetepoolens försäljningsbyrå ligger f. n. i underhandlingar för att hyra ett par terminalelevatorer i Port Arthur och Fort William. Avsikten med detta är, att vetepoolen från tid till tid kan sända den säd, den inköper, från farmarna direkt till dessa elevatorer utan att den blir sänd till privata terminalelevatorer. Poolvete borde sändas till elevatorer under poolens kontroll, anse direktörerna. I Saskatchewan pågår en livlig diskussion med anledning av att den interprovinsiella försäljningsbyrån gjort arrangemang för transport av den provinsens säd till Fort William och Port Arthur, utan att låta en del av den gå till Vancouver. Endast Alberta drager fördel av denna route. De i västra Saskatchewan, som få billigare frakt till Vancouver, anse, att de böra få göra bruk av denna fördel.

Världsomflygarna åter hemma i U.S.A.

Mottagas i Boston av bl. a. prinsen av Wales. I Washington voro president Coolidge och kabinettsledamöter dem till möte.

Några ord om expeditionens ingeniör—Erik Nelson.

De amerikanska världsomflygarna löjtnanterna Lowell Smith och Erik Nelson jämte följeslagare anlände d. 9 dennes till Washington, varest de under storartade hyllningar mottogos av bl. a. president Coolidge, krigssekreterare Weeks och ett stort antal kabinettsmedlemmar. Löjtnant Smith var den förste att anlända, då löjtnant Erik Nelson blev tvingad att stiga ned 20 mil innan han nådde Washington. Detta var Nelsons första missöde under hela flygresan. President Coolidge och Weeks uttalade sig i berömmande ordalag över den storartade fredliga bragd de utfört.

Efter en lycklig resa från Grönland till Indian Harbor, Labrador, avseglade världsomflygarna därifrån d. 2 september och anlände dagen efter till Pictou, Nova Scotia; den 5 avreste de till Casco Bay, Maine, och den 6 anlände de till Boston, där omkring 40,000 personer hälsade dem välkomna. Resan fortsattes därpå till Mitchell Field, N. Y., där de landstego den 8 kl. 3:30 e. m. och välkomnades av väldiga människoskaror.

Prinsen av Wales var en av de många, vilken tillsammans med den brittiske ambassadören framförde den brittiska regeringens välkomnande. Efter att en salut av 21 kanonskott dött ut, fördes flygarna fram till senator Wadsworth, vilken hälsade dem välkomna å New York stats vägnar. F. H. La Guardia överlämnade till flygarna å italiensk-amerikanska New York-bornas vägnar en bronsskulptur, en bevingad yngling, såsom ett uttryck av erkänsla för det bistånd de amerikanska flygarne gävo den italienske flygaren Locatelli vid dennes missöde. Flygarne översvämmades av telegram och hälsningar från alla håll, bl. a. från konung George av England.

Den 9 dennes anlände de, som redan nämnts, till Washington. Dagen hade varit regnig, men icke förty hade den folkmassa, som invänta de flygarnes ankomst, tålmodighet nog att stå ute i regn i fyra timmars tid för att mottaga dem. Från Washington kommer resan att fortsättas till västern via Dayton, O., Omaha, Neb., North Platte, Neb., och därifrån till Seattle, Wash.

Löjtnant Nelson har under denna resa utmärkt sig som en ypperlig aviatör och varit expeditionens "engineering officer." Om denna person lämnar den svenskamerikanska pressen följande intressanta skildring:

Vem är då Erik Nelson, denne luftens viking? Jo, en enkel, anspråkslös och fåordig arbetare, som känner sig bäst hemma i overalls. Men samtidigt är han också en av jordens djärvaste och skickligaste flygare, och det amerikanska flygvapnet har troligtvis i honom sin största ingenjör. Hans grundliga kunskaper och erfarenheter göra, att officerskamrater och arméns högsta befäl hysa fullkomligt förtroende och aktning för honom. Det var därför det föll på hans lott att överse byggandet av de fyra luftkryssare, som i våras lämnade Seattle för att försöka kringsegla jorden. Tack vare hans vakna blick och praktiska erfarenhet ha världskryssarna många nya uppfinningar och bekvämligheter. Sig själv, sina bragder, äventyr, missräkningar, strider och segrar undviker dock denne flygkonsten så hängivne man att tala om. Men i likhet med så många Sveriges söner, som i detta land hedrat det svenska namnet, har löjtnant Erik Nelson ärligt fått arbeta sig fram till sin nu ansvarsfulla post.

Han är född i Stockholm, där hans moder Christina Nilsson ännu lever; gick till sjös vid 16 års ålder; seglade fem år före masten, hoppade därunder överbord från ett engelskt fartyg i en storm vid Cape Horn och räddade styrmannen, som spolats överbord; har vistats här i landet i 15 av sina 36 år; löjtnant i amerikanska arméns flygkår, ingenjör för de världsomseglande luftkryssarna och förare på New Orleans.

Han är inte ovanligt stor men senig, stark och har stålsatta nerver och blickar lugnt och kallt farorna i ögonen. Ett förnöjt och soligt leende leker alltid på de friska läpparna, och ögonen lysa alltid lugna och blå som dalarnes fridfulla insjö.

Köp era Ångbåtsbiljetter genom P. M. Dahl's Steamship Agency.

Miljonärsönerna togo domen lungt

Om icke pängarna dessförinnan frigjort dem komma de att sitta i fängelse i 53 år.

Nathan Leopold, Sen., har förklarat att han ej ämnar utverka sonens benådning.

Som i föregående nummer av S. C. T. i all korthet meddelades, blevo de två miljonärssönerna Nathan F. Leopold jr och Richard A. Loeb, vilka anklagats för och erkänt mordet å 14-årige Robert Franks, av domare John R. Caverly dömda till livstidsfängelse i statsfängelset i Joliet, Ill. De två unga förhärdade brottslingarna togo saken lugnt och mottogo dessutom domen med samma frivola humor, som de visat under hela rättegången. Nathan Leopold sr., Jacob Loeb, en onkel, och Allan Loeb, en broder, voro de enda anhöriga till de anklagade, som befunno sig i rättegångssalen, då domen föll.

De dömda kunna icke under Illinois lagar lössläppas ur fängelset, förrän 53 år passerat. Lagarna föreskriva, att ingen benådning kan ske för dylika brottslingar, förrän åtminstone en tredjedel av domen avtjänats. En tredjedel av den 99-åriga domen är 33 år, och då domare Caverlys dom är lagd på successiv basis, kunna de dömda ej lössläppas, förrän de uppnått en ålder av 72 år. Enda hoppet för frihet förrän straffet avtjänats, är, om Illinois guvernör skulle benåda dem. Nathan Leopold sr förklarade strax efter domens fällande, att han ej kommer att utverka sin sons benådning.

De båda brottslingarna fördes per automobil så fort sig göra lät till statsfängelset i Joliet, Ill. Ehuru de unga brottslingarna undsluppo döden genom domare Caverlys dom, voro de nära att förlora livet i en automobilolycka. Den automobil, som körde före den, vari ynglingarna befunno sig, råkade nämligen på vägen till Joliet tvärstanna, och den strax därpå kommande automobilen var nära att köra på densamma.

För första gången, sedan världens ögon riktats på denna rättegång, kunde man å ynglingarna märka, att de ej voro så oberörda som vanligt, då fängelsedörren slogs igen, och de hånfulla, självsäkra leendena voro försvunna.

I och med denna doms fällande har denna dramatiska rättegång, som upprört sinnena å hela den amerikanska kontinenten, äntligen förts till ett slut.

SVENSK FLYGARE OMKOMMER UNDER ÖVNINGSFLYGNING.

Vid en övningsflygning brister ena vingen och maskinen störtar hastigt till marken.

Löjtnanten i arméns flygkår, Alexander Pearson jr dödades under övningsflygning förliden tisdag å Wilbur Wright flygfält vid Dayton, O. Pearson var en veteran i flygkåren och en av Förenta Staternas skickligaste akrobatflygare.

Den flygmaskin, som löjtnant Pearson flög vid olyckstillfället, var densamma med vilken löjtnanten vid flottans flygkår A. J. Williams förliden vinter satte världsrekordet i hastighet med 267 mil i timmen, och med vilken samme flygare ett par veckor tidigare erövrat pulitzertrofén, varvid han flög en sträcka av 200 mil med en genomsnittshastighet av 243 mil i timmen. Arméns flygkår köpte maskinen för någon tid sedan från flottan och anmälde den för deltagande i årets tävling om pulitzertrofén. Löjtnant Pearson utsågs till dess förare, och det var under övningsflygning för deltagande i denna tävling, som han satte livet till.

Han befann sig på ungefär 2,000 fots höjd och flög med en hastighet av 20 mil i timmen. Enligt övningsprogrammet skulle han göra en skarp vändning. Han dök ned till omkring 200 fot över marken, varvid hastigheten ytterligare ökades, och ämnade vända sidledes. På grund av den väldiga påfrestningen brast den ena vingen och maskinen störtade, därvid Pearson och delar av maskinen studsade över flygfältet som utskjutna ur en kanon.

Löjtnant Pearson var innehavare av flera rekord i flygning, bland annat världsrekordet i hastighet på 500 kilometer. Han var den förste flygare, som flög genom Grand Canyon i Colorado och landade i sänkan inom dess klippor. År 1921, under det han per aeroplan förföljde banditer i Mexiko måste han på grund av maskinskada gå ned i bergen i norra Mexiko och irrade omkring där i sex dagar, halva tiden utan mat, innan han nådde Rio Grande. Han flöt nedför floden på en stock och nådde slutligen stranden på den amerikanska sidan. Alexander Pearson jr var vid sin död endast 28 år gammal.

När Ni handlas hos eller skriver annonsörerna, var god omnämn, att Ni såg deras annons i Svenska Canada-Tidning

Lloyd George ger sig ut på krigsstigen

Tar bladet från munnen och klandrar Ramsey MacDonald för det s. k. rysk-engelska handelstraktatet.

Talet har orsakat stor förbittring i de liberala leden och partisplittring befaras.

Lloyd George har nu äntligen gett sig ut på krigsstigen, som ju var att förvänta, och i ett par hetsiga föredrag har han skarpt gått till rätta med Ramsay MacDonalds utrikespolitik, och i synnerhet det rysk-engelska handelstraktatets ingående. Han kallar fördraget "om ej ett bedrägeri så likväl en oerhörd dumhet. Det är faktiskt båda delarna," säger han. Han påstår, att Ramsay MacDonald har fallit till föga för en del mera radikala element, "kommunistiska revolvermän," som han kallar dem, inom sitt eget parti, som tvingat honom att ingå detta traktat med sovjetregeringen. Han önskade påpeka, att det hade ingenting att göra med det rätta eller orätta uti att återupprätta Ryssland finansiellt. Vad som betydde mera för det engelska folket, var det, huruvida Storbritannien, som självt befann sig i ekonomiska trångmål, borde låna miljontals pund till Rysslands kommunister att av dem begagnas på sätt de själva funno bäst. "Vi äro nedtryckta av tunga skattebördor och genomgå en ännu icke förut ej erfaren depressionsperiod. Vi behöva själva våra finansiella överskott för att finansera våra egna industrier och utveckla våra egna resurser. Det var en handling, som kan betecknas såsom brottsligt slöseri, att garantera stora lån till ett land, vars regerings principer äro av destruktiv karaktär."

Lloyd George klandrar det liberala partiet för att ej ha upptagit regeringens stridshandske. Han säger, att han är fullkomligt medveten om, att han genom denna kritik utmanar regeringen i en fråga, som var av stor betydelse på dess partiprogram. Utmaningen är emellertid dess egen, alldenstund de medvetet bringat den i förgrunden. Om regeringen är däraktig nog att gå till folket i ett val rörande denna fråga, så förutspår Lloyd George, att den skall lida ett av de största nederlag, som ett politiskt parti i England någonsin varit med om.

Lloyd Georges tal har framkallat stor bitterhet ej endast bland arbetarne, utan ock i de liberala lägren. Liberalerna anse nämligen, att Lloyd George ej hade något mandat att på detta sätt anfalla regeringen i partiets namn. Partiets ledare H. H. Asquith hade ej aning om, att han ämnade hålla ett dylikt tal. Denne har visst avstått från att uttala sig rörande regeringens traktat med Sovjetryssland, och Lloyd Georges tal anses vara rätt kompromitterande för Asquith. Splittring inom partiet torde uppstå med anledning av talet, en splittring, som anses vara fatal med ett val i faggorna. Å alla sidor talar man om nya val, men intet parti synes vara angeläget därom, allraminst det liberala. Premier MacDonald vet detta, och närhelst de motsatta partierna bli besvärliga, hotar han dem med nya val för att åter få dem att hålla sig på mattan.

Chang Tso Lin på väg mot Peking

Befinner sig med 300,000 soldater i Jehal, men ämnar ej taga till offensiven.

Chang säger, att Wu Pei Fu lider av storhetsvansinne—tror sig vara en ny Napoleon.

Civilkriget i Kina har nu utbrutit på fullt allvar, och flera allvarsamma drabbningar ha ägt rum. Den mandschuriske krigsherren Chang Tso Lin avancerar stadigt på sin frammarsch mot Peking och har stoppat alla sydgående tåg från Mukden till Peking. De äro tillåtna att gå så långt som till den stora kinesiska muren vid Shanhaikawan, men ingen trafik är tillåten längre. Chang Tso Lin utövar fullständig kontroll över områdena norr om den kinesiska muren. Peking anses kontrollera områdena söder om muren. En armé på 60,000 man står färdig att försvara Peking i händelse av en invasion.

— Liuho, en liten stad belägen i närheten av floden Yangtses mynning, var den 13 september skådeplatsen för våldsamma strider mellan Kiangso och Chekiangtrupper.

Chang Tso Lin intog den 14 dennes Chaoyang i Chihliprovinsen, en stad med 659,000 invånare. Wu Pei Fu, militär ledare av Chihli, avancerar för att möta Chang, och en svårare sammandrabbning förväntas. General Wu Pei Fu har avrest till Peking för att rådgöra med regeringen och presidenten med anledning av Chang Tso Lins ställningstagande. Denne har ej ännu officiellt uppträtt emot pekingregeringen, men man misstänker, att han kommer att sälla sig till de mot regeringen fientliga grupperna. Enligt en depesch från Mukden befinner sig Chang Tso Lin i Jehal, 115 mil nordöst från Peking, där han samlat omkring 300,000 trupper. Han förklarar emellertid, att han ej kommer att vara den anfallande parten. "Han önskar bli diktator, och han för att möta Wu Pei Fu, då denne går till anfall. Chang säger, att Wu Pei Fu lider av storhetsvansinne. "Han önskar bli diktator, men han påstår sig själv vara en ny Napoleon, vilket bevisar sinnesrubbning," säger Chang. I trots av de många uppgifterna om häftiga strider komma inga tillförlitliga uppgifter om antalet döda och sårade. Den 11 dennes rapporterades, att mellan 600 och 800 sårade infraktats till Shanghai för att erhålla läkarevård.

Konferens i Regina

En konferens avhålles för att diskutera farmarnas ekonomiska belägenhet i Sask.

"Farmers Union" var i favör av moratorium.

Under förklaring, att den plan för justering av farmarnas skulder, som farmareorganisationerna framlagt inför saskatchewanregeringen för någon tid sedan, icke var antaglig, kungjorde premier Dunning vid den ekonomiska konferensen i Regina, Sask., den 10 dennes, att regeringen ämnade utvidga the Provincial Debt Adjustment Bureaus verksamhet.

Representanter för byrån komma att bli stationerade i sheriffernas kontor i samtliga provinsens 23 judiciella distrikt, att tjänstgöra som agenter och rådgivare för nödställda farmare och att bistå dem med råd och dåd för att komma ut ur deras ekonomiska svårigheter.

The debt adjustment commissioner har uppfordrats att framhålla för fordringsägarna nödvändigheten av i vissa fall att anlita en "fondplan" för att möjliggöra ömsesidiga överenskommelser av permanent karaktär.

Efter att ha redogjort för de mått och steg, som regeringen redan vidtagit, meddelade premier Dunning, att sherifferna i vissa distrikt allaredan företagit en undersökning av sina distrikt för att få en aning om de fall, då det endast bleve en onödig tidsförlust och omkostnader att göra utmätning.

Regeringen har gett sherifferna instruktioner att icke göra beslag i dylika fall, med mindre de erhållit speciell order att så göra och omkostnaderna för dylik utmätning garanterats av det parti, som fordrar utmätningens företagande. Regeringen förbinder sig att stå bakom denna sheriffernas handling, även om det skulle visa sig förenat med utgifter.

Dunning föredrog ett brev från en kommissionär till en sheriff, vari denne hotades med stämning, om kommissionären fann, att tillgångar funnos på en farm, där sheriffen i fråga vägrat att utföra utmätning, om omkostnaderna ej först garanterades.

G. F. Edwards, president för S. G. G. A. karaktäriserade regeringens förslag såsom varande ett steg i rätt riktning, medan G. H. Williams, tillhörig Farmers' Union, ansåg, att det ej gick långt nog, alldenstund skuld på farm betydde, att jordens brukare producera valutor utan att själva uppbära något därav.

Vid konferensen voro alla möjliga intressen representerade. Samtliga talare syntes vara av den uppfattningen, att den ekonomiska situationen i Saskatchewan börjat ljusna.